

Sipos Erzsébet

Hadifogoly apám emlékére

Fagyott göröngy a föld,
s nem enged fagya,
az erek a testben
jeges sínek
haza indulnak, haza...

A léthatárát döngeti
sok csorbult cserép ajak
lilák, kivérzők,
mint mikor mohón
céklába harap.

S tetűturbán alatt az agy
tornácra kitett kocsonya,
dermedt kiálló csont
és bőrdarab,
nem enged fel már soha.

S a latrinán lefordul
a deszkáról a gyenge,
pöcegödörbe hull
a szabadság fekélyes teste.

S jobb a giliszta sorsa is,
nem gondol nyárra, takaróra,
élvezi féreg létét,
s magát mélyen a földbe fúrja.

Bencze Mihály

A megváltás bennünk van

Olofsson Placid (Rákosszentmihály, 1916. december 23. – Budapest, 2017. január 15.) atya emlékére.

Nincs több nyár ebben az évketrecben, a poharak téged néznek,
Zörgeted a hőség félretett kottáit, valakik figyelnek.
Várj, ne menj még, ősszel a rád mért ítélettel ki foglalkozik,
Téli albérlőid a letöltendő hétköznapiak, sakkozok

A sors, elgémberedett paplan hegyvonulata és völgyei
Közt, faggyal telehorkolt párnák szisszennek, megváltás hölgyei
Még álmosak, idegi alapon hát az agyban dől el minden.
Szent fogadalom, hozzád térdelt és megsimogatott az Isten.

Füstkesztyűben borzoltad a parti fákat, a vonat kattogott,
Ablakán a távozó nap robbant ábrája szemedbe csorgott.
Gallyak izomzata gyújtja a parton a lámpát, végállomás.
Jégpáncélba hegesztett fatörzsek ölelnek, ez nem áldomás.

Fejed felett ébredő bagoly borzolja tollát, harangoznak,
Kilazítod a hajnali fényeket, sorstársak hagyatkoznak.
*Szenvedést nem szabad dramatizálni! Nem szabad panaszkodni,
Mert attól gyengébb lesz az ember.* Tessék naponta imádkozni.

Apadó félelemmel, egymást megölelve fák közt csörtetni,
*Az öröm szükséges a túléléshez. Ezért észre kell venni,
És tudatosan kell keresni az élet apró örömeit.*
Kitapintod a megrepedt csendet, s a túlélés ösztöneit.

Csak hunyd be a sebzett szemed, majd az én álmaim élesednek,
Most hamarabb jöttek a varjak, még *Nem vagyunk tökéletesek,
De itt és most kell megmutatnunk, hogy különbek vagyunk a mulatt
Rabtartóinknál. Ez mozgósítja az életenergiákat.*

Mozdulatlanság mögött az állandó remegés, halottvivők,
*Akinek van hová kapaszkodnia, annak könnyebb. Mi hívők,
 Ha a Jóistenbe kapaszkodunk, rájövünk, hogy Ő is barát
 Akarja túlélésünket. Látok mindent, engem senki sem lát.*

Úgy lóg rajtad a pillanat, mint gyümölcs a fán, de nem súlytalan
 Az elengedés, mert se alanya se tárgya, csak bizonytalan.
 Esés vagy érkezés önfeladt terhe, tömörített távolság,
 A másodperc öröme nélkül az örök élet is egy válság.

Halál sűrű gyantájával telnek meg az érzékek rései,
 Lassan, kimérten szivárog a tavasz. A kitartás évei
 Alatt, otthonoddá vált a horizont, megmutat és kitakar,
 Mozgó tájelemmé válik az ember, menekül, élni akar.

Feltámadt a forgó szél, a barlang mélyén egy cseppkő énekel.
 Figyel a tenger, szirének a hullámot csapkodják, vezekel
 Az apály, a partra vetett szavaidat elmossa a dagály,
 Csak a visszhangodba kapaszkodhatsz, ez a megörökölt szabály.

És hazaringat, a gyökerek nagyon hálásak, friss hajtások
 Rügyeznek imáid hatására, új nemzedék a pajtásod.
 Íriszedben a fekete pettyek elmerülnek, tisztul a múlt,
 Égő szavaidtól a következő ezer év is lángra gyúlt.

Ablakomon forró párád

Tenyerebben világod bizsereg,
 Szemem mögé örömként kerülve.
 Gyémántkönyként tenyeredbe pereg,
 És porlik kőszíveden zenélve.

Fürdesz a tóban, elégsz a szóban,
 Sóhajod sziklák moraján moha.
 Lámpámban a sárgult idő robban,
 Hattyú és holló szárnyán szállsz tova.

Még őrzi lelkem hűvös ablaka,
 A forró párád selymes bársonyát.
 Hány fényévre van az az éjszaka,
 Mikor itt hagytad szerelmünk rajzát.

Bíró Ildikó: Invázió

31×31 cm (CGD, 2018)